

– строить всю работу на основе взаимопомощи педагогов и родителей.

А осуществлять все это учебное учреждение может при помощи таких форм работы, как:

- родительские собрания (внутри класса, параллели, школы);
- индивидуальные консультации;
- «День открытых дверей»;
- совместные занятия физической культурой родителей и детей;
- совместные домашние задания;
- совместное выполнение утренней гимнастики, подвижных и спортивных игр, лыжных прогулок, пробежек, купаний, походов и т. д.;
- участие в совместных соревнованиях: «Веселые старты», «Мама, папа, я – спортивная семья» и т. д.

Таким образом, качественное физкультурное образование будет возможным только при совместной и слаженной работе учебного заведения и семьи. Ведь только личный пример учителя и родителей может привить у ребенка устойчивый интерес к систематическим занятиям физической культурой, что, в свою очередь, будет способствовать формированию здорового образа жизни подрастающего поколения.

Г. В. Кримська

ФОРМУВАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ВЧИТЕЛЯ В СИСТЕМІ БЕЗПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ

Формування педагогічної майстерності – це неперервний гучний процес, який потребує наполегливої й сумлінної праці, здібностей, самоосвіти, самовиховання, самовдосконалення, рефлексії.

Умова перша – наполеглива й сумлінна педагогічна праця вчителя. Передусім учитель має пам'ятати, що його професійно-педагогічна діяльність – це мета-діяльність, тобто така, що надбудується над діяльністю учня. Реалізувати якісно мету-діяльність учитель зможе лише за умови ретельного планування кожного уроку, визначення й постановки триєдиної мети навчання – освітньої, виховної, розвивальної – з урахуванням особливостей

навчального предмета, змісту, теми та рівнів навчальних досягнень учнів.

Умова друга – самоосвіта. Якщо вчитель перестає вчитися, у ньому вмирає вчитель. Якщо вчитель не поповнює своїх знань з різних галузей наук, зокрема з педагогіки, психології та фаху, то годі й говорити про формування його як майстра. Він недовго проживе і як «нормативний» учитель.

Василь Сухомлинський приділяв велику увагу створенню індивідуальної творчої лабораторії вчителя, його професійному зростанню. Він писав: «Учителеві потрібний вільний час, щоб обдумати нові досягнення науки, поповнювати свої знання, узагальнювати набутий досвід... І найголовніше, для чого вчителеві потрібний час, – це читання. Без читання, без духовного життя вчителя серед книжок втрачають сенс усі заходи підвищення його кваліфікації».

Умова третя – самовиховання. «Самовиховання – систематична й свідомо діяльність людини, спрямована на вироблення в собі бажаних фізичних, розумових, моральних, естетичних якостей, позитивних рис волі й характеру, усунення негативних звичок». Самовиховання починається з одного із найскладніших процесів самопізнання, тобто з усвідомлення невідповідності між «Я – реальний» і «Я – ідеальний».

Самопізнання здійснюється через самоспостереження, самоаналіз, самооцінювання, самопрогнозування.

Четверта умова – самовдосконалення. Його девіз: «Сьогодні краще, ніж учора, а завтра краще, ніж сьогодні». Тут важливе місце посідає порівняльний аналіз, який допоможе вчителеві на шляху формування педагогічної майстерності реалізувати тезу «відносно».

П'ята умова – рефлексія (процес самопізнання суб'єктом внутрішніх психічних актів і станів). Рефлексія – це не просто знання чи розуміння суб'єктом самого себе, а й виявлення того, як інші знають і розуміють «рефлексуючого», особливості його особистості, емоційні реакції й когнітивні (пов'язані з пізнанням) уявлення.

У процесі рефлексії вчитель, який прагне стати майстром (але це в жодному разі не самоціль!), сам собі ставить запитання і дає на них відповіді: що я знаю, вмію, роблю, чого досягаю? Цей

процес близький до сугестопедії, яка передбачає занурення особистості у внутрішній світ.

Саме на уроці вчитель формує свою майстерність, але особлива увага має бути зосереджена на результативності уроку, досягненні окресленої трієдиної мети навчання, оволодінні учнями відповідними компетентностями, зокрема загальноосвітніми та соціально мотивованими.

Е. В. Култаєва

ПРИНЦИПЫ ПРЕЕМСТВЕННОСТИ И ИНТЕГРАЦИИ КАК НЕОБХОДИМЫЕ УСЛОВИЯ ФОРМИРОВАНИЯ ЭКОЛОГИЧЕСКОГО СОЗНАНИЯ В СИСТЕМЕ НЕПРЕРЫВНОГО ОБРАЗОВАНИЯ

Современная экология за последние годы приобрела интегрированный характер и стала наукой, затрагивающей все сферы экономической, социальной и духовной жизни человека и общества. Человечество осознает необходимость формирования нового менталитета, развития экологического мышления и экологической культуры подрастающего поколения. Экологическое образование и воспитание призваны развивать чувство ответственности, так как сохранение среды обитания и здоровья человека является одной из самых важных категорий в системе ценностей общества.

Методологическим стержнем системы экологического образования и воспитания являются два основных, взаимодополняющих, принципа: непрерывность и интеграция. Под непрерывностью понимается взаимосвязанный процесс обучения, воспитания и развития человека на протяжении всей его жизни. А задача интегрирования «... не просто показать области соприкосновения нескольких учебных дисциплин, а через их органическую, реальную связь дать ученикам представление о единстве окружающего нас мира» (Ю. И. Дик). Для формирования нового менталитета, отвечающего принципу природосообразности, необходимо выстраивать ценностную шкалу, которая позволила бы учащимся избрать ценностно оправданный и осмысленный